

Hvad det første — den summariske Behandling af Tilstaaelsessager — angaar, da har dette sit Forbillede i den gældende Ret, jfr. Frdg. 28de Februar 1845 ang. Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret § 17, hvori omhandles de ikke faa Sager, der paakendes uden Aktors og Defensors Mellemkomst. Den heri liggende Tanke — at undgaa al uforholden Procederen og dermed følgende Tidsspilde — er i Udkastet paa den ene Side gjort anvendelig paa alle Underretssager, uden Hensyn til, hvad de angaa, og paa hvilket Sted de behandles, paa den anden Side kun bragt til Anvendelse under følgende Betingelser: Sigtede maa under Forundersøgelse inden Retten have afgivet en uforbeholden Tilstaaelse, hvis Rigtighed bestyrkes ved de i øvrigt foreliggende Oplysninger; Sigtede maa udtrykkelig samtykke i Sagens summariske Behandling, og endelig maa Politimesteren, efter at have haft Lejlighed til at gøre sig bekendt med det under Sagen fremkomne, erklære sig enig i, at Sagen afgøres paa denne Maade.

Den summariske Behandling bestaar deri, at Sagen straks uden Udfærdigelse af Anklageskrift og uden Beskikkelse af Forsvarer fremmes til Dom ved den Ret, hvor Forundersøgelse har fundet Sted, selve Domsforhandlingen springes altsaa over (jfr. i øvrigt § 302). En lignende summarisk Behandling foreskrives i N. L. § 283.

Hvad dernæst angaar den i Udkastets § 309 optagne Adgang til at afgøre Forseelser, der efter Politimesterens Skøn ikke egne sig til højere Straf end en Bøde af ikke over 40 Kr., ved udenretslig Vedtagelse af en af Politimesteren opgiven Bøde, da er denne optaget nærmest efter det i N. L. §§ 287 ff. omhandlede saakaldte „Forelæg“ (svarende til, hvad der i Tyskland betegnes som: polizeiliche Strafverfügung, Strafmandat, Strafbefehl), dels for at spare Publikum Tidsspildet og Ubehagelighederne ved Møde i offentlig Ret i Anledning af rene Ubetydeligheder — noget, hvorover der ofte er klaget — dels for at befri Retten for en Del af disse mangfoldige Smaasager, hvor Forseelsen er klar, og hele Rettens Virksomhed indskrænker sig til at diktere den for Tilfælde af paagældende Art sædvanlige Bøde. Da det nu imidlertid paa den anden Side er af Vigtighed at hindre en Udvikling i den Retning, at Folk blot for at undgaa Mødet i Politiretten underkaste sig den af Politimesteren foreslaaede Bøde, skønt de i Virkeligheden slet ikke anse sig skyldige, eller i alt Fald finde Bøden for høj, er Reglen i § 309 givet saaledes, at ingen ved

sin blotte Passivitet underkastes den af Politimesteren forelagte Bøde; der er krævet en udtrykkelig Erklæring om Vedtagelsen, idet man er gaaet ud fra, at Folk, der i Virkeligheden anse Politimesterens Forslag for ugrundet, ville betænke sig mere paa, udtrykkelig at erklære sig skyldig og enig i Forslaget, end paa at underkaste sig det gennem deres Passivitet. Politimesteren bør selvfølgelig ikke friste Folk til at slaa sig til Ro med Forelægget fremfor at forlange Rettens Afgørelse, ved at sætte Bøden væsentlig lavere, end han antager, at Retten vilde sætte den. Den her aabnede Adgang vil formentlig endvidere frembyde den Fordel, at Retten, idet den befris for en stor Del offentlige Politisager, faar Tid til at underkaste de Sager, i hvilke Sigtede protesterer og Forholdet frembyder Tvivl, en nøjagtigere Undersøgelse, end der under de nuværende Forhold, hvor der i Kjøbenhavn alene behandles ca. 20,000 offentlige Politiretssager aarlig, kan være Tale om.

Kapitel XXV.

Tiltale og Domsforhandling i Sager, som paatales af Overanklageren.

§ 303.

Med 2det Stykke jævnføres § 26 samt Paragrafens Slutningsregel. — Med Hensyn til 3die Stykke skal bemærkes, at de Afvigelser fra Reglerne i Kapitel XXI, XXII og XXIV, hvorom der bliver Spørgsmaal, navnlig bestaa i, at Underretsdommeren træder i Landsretsformandens saavel som i selve Landsrettens Sted, ligesom eventuelt den antagne Sagfører i Overanklagerens, at alle Bestemmelser, der have Hensyn til Nævningebehandling, falde bort, at der ikke bliver Tale om paa Anklageskriftet at gøre den i § 216, sidste Stykke, nævnte Paategning, hvorimod der kan blive Spørgsmaal om en Paategning efter § 304, at der aldrig, som i § 217 lejlighedsvis omtalt, bliver Spørgsmaal om nogen nødvendig Beskikkelse af Forsvarer, men paa den anden Side i § 306 er paalagt Dommeren en særlig Pligt i Forsvarets Interesse, at den i § 219, 1ste Stykke, sidste Punktum, nævnte Udvidelse af Vidnemødepligten ikke finder Anvendelse i Underretssager, at Reglerne i § 221 Nr. 3 og § 225 blive uanvendelige, da der ikke ved Underretterne er Tale om særlige „Ting“, hvorimod Berammelsen af den enkelte Sag skal foregaa efter Reglerne i § 305, at §§ 243 og 244 modificeres ved § 307, ligesom